

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

MIRA LYN KELLY

Kai nežinojau tavo vardo

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 kovas–balandis

Knygute.lt

Mira Lyn Kelly
(Mira Lyn Keli)

KAI NEŽINOJAU TAVO VARDŲ

Romanas

Mira Lyn Kelly, *Once is Never Enough*, 2013

© Mira Lyn Kelly, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Gabrielė Virbickienė, vertimas iš anglų kalbos,
2014

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-881-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Prologas

- Nutrūktgalviški tavo nuotyčiai tokie patys kaip ir kava: drungni ir atskiesti?

Nikolė Daniels pirma įsistebeilijo į lazdelėmis kaltinamai smeigiamus *shu mai*¹, o paskui į mėlynas geriausios draugės akis priešais.

- *Tarkim* nutrūktgalviški nuotyčiai. Ir, leisk pridurti, kava turi teikti malonumą, o ne nudeginti liežuvį. Todėl geriu karštą, o ne verdančią. Mėgstu stiprią, bet palengvinu grietinėle, kad išvengčiau rėmens.

Meivė prunkštelėjo.

- Palengvini liesu pienu. Viešpatie! Juk svarbiausia mėgautis fantazija be pasekmių, kurios nesitikėjome. Tikrai nenorėčiau atsidurti negyvenamoje saloje. O jei ir atsidurčiau, tikiuosi, kad kartu su manimi būtų mechanikos genijus, kuris laisvalaikiu žaidžia išlikimo gamtoje žaidimus. Tik, žinoma, be kanibalų. Tačiau vien dėl šio mergaitiško žaidimo per pietų pertrauką... turint galvoje, kad mūsų *neliečia* realy-

---

¹ Tradiciniai kiniški virtinukai (čia ir toliau - vert. pastabos).

bė... vieną vienintelį vakarą be pasekmių galėtum pasirinkti ką nors *stipraus*... Dieve, ką nors su plakta grietinėle!

- Gana, gana, - nusijuokė Nikolė, pertraukdama įsikirščiavusią Meivę, kol į jas neatsigrėžė visas restoranas. - Mintį supratau, bet manęs tavo pasiūlymas visai nedomina.

Meivė prisimerkė.

- Juk *fantazija*. Kaip ji gali nedominti?

Nicolės galvoje vis dar aidėjo seno pokalbio nuotrupos - kaltinimai ir kaltė, sudaužyta širdis, pažeminimas ir svajonės, ant kurių buvo pastatyta jos ateitis, virtusi košmaru. *Visi* ir viskas, ko neteko.

Patyrė jau du kartus. Trečio, ačiū, nereikia.

Nėra jokio reikalo apsimetinėti - net per *dim sum*² pietus su geriausia drauge.

- Tiesiog nedomina, - išspaudė šypsenėlę Nicolė.

- Vadinasi nakčiai negyvenamoje saloje norėtum nesvarbu kokios išvaizdos vyro, patiki-

---

² Kantonietiškai pietūs patiekiami mažose lėktėse, kai valgantieji renkasi maistą iš stumiamo per valgomąjį vežimėlio. Pagrindinis užsigėrimas šioms vaišėms yra arbata.

mo, atviro ir sugebančio palaikyti malonų pokalbį, – dar vienas bakstelėjimas lazdelėmis. – *Nesąmonė.*

– Visai ne. Ar nepagalvojai, kad mano gyvenimas ir yra toks, apie kokį svajojau. Puiki karjera, jaukus butas prestižiniame rajone ir šauniausias draugės pasaulyje, – pareiškė, klapšėdama blakstienomis prieš pačią geriausią. – Ko dar galima norėti?

– Savo tiesą greičiau įrodysiu, pradėdama nuo kojų, galvos ar tiesiai nuo vidurio?

– Nei vienas iš pirmiau išvardytų! Ir liaukis erzinusi mane su tuo virtiniu arba pati jį suvalgysiu.

Meivė mikliai suspaudė lazdeles ir šypsodamasi įsimetė virtinuką su krevetėmis į burną, bet baigdama kramtyti atrodė susimąščiusi ir nė neketinanti erzinti.

– Niki, kalbu rimtai. Prabėgo treji metai. Nesijauti vieniša?

Nikolė įsistebeilijo į ją, ruošdamasi sakyti *ne*, tačiau tylą tęsėsi, o ji niekaip negalėjo išstarti trumpo žodelio, kuris buvo kasdien sau kartojamas melas. Jos gyvenimas buvo toks visomis prasmėmis *teisingas*, kad neleido sau galvoti apie tas akimirkas, kai tylą namuose sukelda-

vo tuštumos pojūtį krūtinėje. Arba kai tuščia kėdė kitoje stalo pusėje neleisdavo pusryčiauti jaukiame erkeryje, dėl kurio kažkada pasirašė nuomos sutartį. Tačiau jos visą laiką laukė, kada galės įgelti.

Meivė sudribo kėdėje.

- Reikėjo atiduoti paskutinį *shu mai* tau.

- Prašyčiau, nėra taip blogai, - patikino kraudama lėkštes į krūvą. - Tiesiog šiuo metu santykiai manęs nedomina.

- Bet kaip?..

Staiga pasigirdę *Hot for Teacher* dainos garsai pranešė apie Meivės brolio skambutį.

Aleliuja.

Rytoj Meivė turi išvykti darbo reikalais, tad Garetas Karteris dvidešimt minučių aiškina, kad nepaliktų įjungto kavinuko, neįsileistų nieko - *nieko* - į savo viešbučio kambarį ir neimtų saldainių iš nepažįstamųjų. Tačiau viltis miršta paskutinė - draugė nukreipė skambutį į balso paštą.

Nikolė siektelėjo savo vyno taurės, o Meivės akyse sužibo šelmiškos kibirkštėlės.

- Reikėtų surengti tau pasimatymą su Garetu.

Gaivus aukščiausios rūšies vynas su vaisių

poskoniu lyg rūgštis nudegino gomurį. Nikolė prispaudė prie lūpų servetėlę ir užsikosėjo, mėgindama įkvėpti.

- Ką? - sušnypštė. - *Maniau*, esi mano draugė.

- Pagalvojau, kad iš jo galėtum nemažai išmokti.

- Ko? Apie veiksmingiausius antibiotikus gydant?..

- Ei, - nutraukė Meivė rūščiu žvilgsniu. - Nereikia. Ne toks jau jis ir blogas.

Nikolės antakiai išdavė nuostabą.

- Jį vadina *kelnaičių užkalbėtoju*. Mačiau jo vardą ant moterų tualetų sienos. Motina mane įspėjo apie tokius vyrus.

Meivė sukikeno. Atrodė seseriškai susižavėjusi ir kartu susierzinusi.

- Net jei susitikinėtum su Hunu Atila, tavo motina be atvangos sapalio, *koks jis galin-gas*. Patikėk manimi, Garetą ji priims išskėstomis rankomis.

Nikolė palinkčiojo. Neabejojo, kad tai tiesa.

- Ir, tik tarp mūsų, Mari Niuton užrašė vardą ant sienos tik todėl, kad brolis ją atstūmė, kai ši pasiūlė jam savo gėrybes. Judu nepažįstami, bet žinok - jis padorus vaikas.

- Despotas, veidmainis, arogantiškas, mergišius, darboholikas, kontrolės maniakas. Kažin, kur šiuos žodžius girdėjau?

Meivė papurtė galvą.

- Nurimk, šnekėjau nerimtai. Jis neitų į pasimatymą. Gareto taisyklė - jokių sesers draugijų.

Kaip patogu. Nikolės taisyklė labai panaši. Juk dėl nutrūkusių santykių prarado per daug draugijų. Žmonių, kuriuos laikė šeima...

Jai prieš veidą spragtelėjo pirštai.

- Nusiramink! Juk pajuokavau.

Nikolės pečiai truputį atsipalaidavo.

- Ką norėjai pasakyti?

- Tik tiek, kad galbūt jau metas įmerkti pirštelį į pasimatymų baseiną, pasižiūrėti, ar vanduo šiltas, ir pamėginti. Taip, anksčiau visi tavo santykiai buvo... rimti, bet gali išbandyti kažką naujo. Klausyk, Garethas - vienintelis mano pažįstamas vaikinai, kuris įsipareigoti bijo taip pat kaip tu, bet gali būti tikra, kad *jis* tikrai ne vienišas. Brolis yra įrodymas, kad keli pasimatymai dėl ne visai platoniškos draugijos visiškai nepakenktų. Tik keli pasimatymai. Paprasta.

Gal ir taip, bet kai Nikolė pastarąjį kartą nuė-

jo į tuos kelis pasimatymus, viskas baigėsi taip ir neapsivilkta balta suknele, negražinamiems užstatams iššvaistytas tūkstančiasis ir į šipulius sudužusių gyvenimu. Smūgis buvo toks stiprus, kad privertė bjaurėtis fantazijomis ir trejiems metams atėmė drąsą eiti į pasimatymus.

Pasirodo, lemtingi žodžiai *kalta ne tu, o aš* buvo geriausia, kas galėjo nutikti.

Nikolei pasisekė, kad išvengė santuokos, kuri, nepaisant ankstesnių įsitikinimų, būtų buvusi katastrofa. Gerai, kad naujai gyvenimo pradžiai pasirinko Čikagą, o išvis šauniausia, kad pirmąją naujo gyvenimo dieną išsirinko laisvą bėgimo takelį šalia Meivės.

Nuo tada nei karto nepajuto noro net paflirtuoti. Ir tikrai neįsivaizdavo, kad netrukus situacija galėtų pasikeisti.

Tačiau pamačiusi, kad Meivė mėgina prieti kitaip, Nikolė iškėlė ranką.

- Pamėginkime taip. Jei sutiksiu vaikiną, kuriam bus sunku atsispirti, pažadu paskambinti Garetui ir paprašyti, kad papasakotų apie kelnaičių užkalbėtojo šešių žingsnių programą, kaip neprarasti sveiko proto...

- Cha, cha, nors plyšk juoku, - burbtelėjo

Meivė, mojuodama padavėjai, kad atneštų sąskaitą.

– Bet iki tol pirštų nemerksiu niekur.

Pirmas skyrius

Dieve brangus, ar ji mato liežuvį?

Nikolė Daniels atitraukė dėmesį nuo vis stiprėjančio bučinio už penkiasdešimties pėdų ir žvilgtelėjo į Čikagos dangoraižiuose atsispindintį vakaro dangų.

Ji atvyko anksčiau, kad padėtų draugui Semui vyresniojo brolio grįžimo iš Europos proga surengti vakarėlį ant stogo. Guldė į vandens kubilus alų, vyną ir galybę kitų, jau pagamintų koktelių. Staiga pro duris įsiveržė įsimylėjęliai ir išvydę ją liovėsi kvatoję. Netrukus turėjo prasidėti vakarėlis. Likus kelioms minutėms, kol svečiai užlips į terasą, ji manė, kad visi trys tilps ant vieno stogo, bet dabar vėjas atnešė jos ausims neskirtus šnabždesius. Asmeniškus žodelius ir amžinus pažadus, apie kuriuos nesvajėjo jau gerus metus. Dėl jų intymaus pokalbio Nikolė pasijuto lyg iškrypėlė vujaristė.

Sukrovusi paskutines pakuotes į šiukšliadėžę, pažvelgė į duris. Bet kurią sekundę...

Į Semo vakarėlius žmonės visada ateidavo anksčiau. Jo stogas buvo puikiausia vieta mieste stebėti saulėlydžius.

Tyli dejonė.

Keista.

Kilstelėjusi rankose laikomą butelį gurkštelėjo citrininio gėrimo ir šimtąjį kartą žvilgtelėjo į telefoną. Pastebėjo žinutę nuo mamos. Ji klausė, ar ši vakarą neturi kokių ypatingų planų. Padėjo telefoną ant stalo ir mintyse pasižymėjo, kad rytoj reikia mamai paskambinti.

Ši vakarą Nikolė neturėjo noro klausytis pamokslų apie tai, kad elgetos negali rinktis, kad laikrodis tiksi, o laikas, skirtas paversti svajones realybe, senka. Kad ir kokia motina geranoriška, jai netrūko kaltės jausmu užnuodytų padaršinių.

Dar vienas aiktelėjimas. Akivaizdžiai geidulingas. Nikolė surizikavo ir dirstelėjo akies krašteliu...

Oi! Klaida!

Ji nieko nematė... nei kojų... nei rankų...

Nerangiai pašokusi nuo stalo švininėmis kojomis žengė atatupsta ir nubėgo prie laiptų.

Žiūrėk į žemę. Į žemę, į žemę.

Buvo įpusėjusi siaurus laiptus, pasirengusi parašyti Meivei pirmąją ataskaitą iš vakarėlio, bet sustojo kaip įbesta ir įsistebeilijo į tuščią delną.

Paliko telefoną.

Nikolė dvejojama pažvelgė į stogą. Širdis nusirito į kulnus. Gali gyventi be saulėlydžio, bet tik ne be telefono, kuris yra jos ryšys su pasauliu. Visi kontaktai... susitikimai... pirkinių sąrašai... muzika... *Meivė*.

Turi grįžti. Nors ir *visiškai* to nenori.

Galbūt, jei palauks minutę ar dvi, porelė baigs ir ji galės be jokios gėdos pasiimti telefoną. Gal net nereikės septynis kartus per savaitę lankytis pas psichologą, kad ištrintų tą netikusį prisiminimą.

Kiek laiko praėjo? Nenučiuokė. Kam reikia laik-rodžio, jei rožiniame dėkliuke turi išmanųjį telefoną?

Na gerai, apgailėtina. Yra suaugusi, o telefonas būtinas jos gyvenime. Nikolė pasisuko į stogą, prikando apatinę lūpą, kilstelėjo koją...

Durys apačioje atsivėrė ir ji žvilgtelėjo žemyn, melddamasi, kad būtų Semas. Tuomet galėtų jo paprašyti atnešti nelemtą aparatą.

Tačiau tai nebuvo penkių pėdų, dešimties colių, lieknas šviesiaplaukis, atėjęs išgelbėti jos telefono. Pro duris, kurios atrodė per siauros jo platiems pečiams, įžengė truputį daugiau nei šešių pėdų nepažįstamasis nutrintais džinsais ir medvilniniais marškiniais, iki alkūnių paraitotomis rankovėmis.

Vyras nuleidęs galvą šūktelėjo kažkam bute:

- Taip, tuoj ateisiu.

Gal reikėtų jį įspėti apie veiksma ant stogo. Tačiau jai nespėjus sudėlioti sakinio, galva su trumpomis, rudomis, netvarkingomis garbanomis atsilošė ir ją pervėrė ryškiai mėlynų akių žvilgsnis. Staiga kaip banga užliejo keistas suvokimas, kad šis vyras kažkur matytas.

Nikolė galėjo prisiekti, kad jį pažįsta.

- Matyt, abu nusprendėme pasigrožėti saulėlydžiu, - nusišypsojo ir smakru maktelėjęs stogo pusėn lengvai užbėgo laiptais iki Nikolės. - Lipi viršun?

- Privalau, - atsakė silpnu balseliu, akimis nervingai sekdamas dangaus stačiakampį laiptų viršuje. - Palikau telefoną ir išbėgau...

Telefonui nieko nenutiks. Juk nepaliko jo ant traukinio bėgių....